

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 15 * 9. dubna 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne

Tri kríže

Východiska naší sociálně etické tradice

ŽIVOT V NAŠÍ ZEMI OČIMA HOSTŮ

Vycestujete-li za hranice našeho státu, stáváte se v hostitelské zemi cizincem. Jiný kraj, jiná řeč, zvyklosti, kultura, předpisy, lidé... To vše může být zdrojem rozmanitých zážitků a příhod.

Návštěvníci besedy nazvané "Hovory s vůní" poznávali vlastní zemi a sice nevšedním způsobem – očima příslušníků jiných národností, kteří u nás dlouhodobě pobývají. Akci pořádala naše církev, v besedě ji zastupovali pražský biskup Karel Bican a Hana Tonzarová (viz ČZ č. 14, str. 1).

Cizinec a našinec

„Čím je člověk tmavší, tím to má složitější, vzdělání nehraje moc roli,“ uvedl na besedě Róm Jan Berousek. Například když šli s přáteli na diskotéku v Praze, ostraha u vstupu je nepustila s tím, že je plno. Pro příchozí světlé pleti, kteří se dostavili o chvíli později, už to neplatilo. Jan Berousek dodal, že Rómové se u nás berou za nežádoucí. Stále nejsou považováni za domácí obyvatele, přestože o jejich pobytu na zdejších území jsou zmínky již z 12. až 14. století.

Martin Njamba, který na "Hovorech s vůní" zastupoval africkou komunitu, má obdobnou zkušenost: „Vždy ale záleží na člověku a na městu. Třeba v Poděbradech, kde jsem studoval, mě také nechtěli všude vpustit, ale v Praze ano.“ Podle Martina Njamby Češi snadněji přijímají vzdělané, inteligentní lidi, kteří něco umí. I Vietnamec Nguyen Hoang Anh si myslí, že vzdělání a znalosti hrají svoji roli. „Všichni se zde na nás dívají jen jako na stánkaře, ale my nejsme všichni jen stánkaři, také chceme dokázat něco většího. Vzdělávat se a pak pomáhat doma. Jako první skupina, která do České republiky přijela v padesátých letech a dnes ve Vietnamu zastává důležité pozice, v politice i na vládní úrovni. Já jsem zde 12 let, přesto pořád myslím na svůj domov. Chci

se naučit co nejvíce a co nejvíce udělat pro vztahy mezi Vietnamem a Českou republikou.“ Nguyen se chce do pěti let vrátit domů, do Vietnamu. Sara Nazarova z Ázerbajdžánu u nás žije už osm let. „Než jsme dostali azyl, měli jsme kolem sebe různé národnosti,“ vzpomíná, „tak jsme si jako cizinci ani nepřipadali. Poté, co jsme jej obdrželi, ano.“ Pak přišlo stadium hostů a nyní se Sara cítí zase cizinkou: „Jsme jiní, nikdy nebudeme Čechy. Nejde, aby nám někdo vnucoval, co nejsme. Například jako učitelé našim dětem ve škole, z toho, že je neberou jako cizince vznikají konflikty.“

Sara si nejvíce váží dobrých mezilidských vztahů, které se jí podařilo navázat, přátel a své práce. Ázerbajdžánská menšina je v České republice poměrně nepočtená, jen o málo přesahuje stovku osob. „I tak se naši lidé potýkají s problémy, na cizinecké policii a s prací načerno,“ dodává Sara. Její slova potvrzuje Sabina Abbasova, rovněž z Ázerbajdžánu: „Na začátku to bylo těžké, velká byrokracie. Přesto se mi líbí být cizinkou, jsme jiní, pro Čechy zajímaví.“ Má to ale své háčky. „Nikdy nevíte úplnou pravdu, nerozpoznáte ji. Pak někde uděláte chybu, ani nevíte kde,“ uzavírá Sabina.

Víra v životě

Má v životě cizinců osobní význam víra, pomáhá jim? Například u Rómů převládá křesťanství. Někteří se hlásí k Římskokatolické církvi, jiní jsou protestanty. „Rómové jsou pokřtěni, znají desatero, modlí se, ale nechodí na mše, bohoslužby. Někde, zejména ve velkých městech, jim proto nechťejí křtít děti,“ popisuje Jan Berousek.

Ve Vietnamu je 90 % buddhistů, zbytek jsou věřící křesťané. Nguyen Hoang Anh je buddhista, který čtyři roky u nás studoval na katolickém gymnáziu: „K věřícím mám dobrý vztah, jsou hodnější.“

Na přímou otázku, týkající se jeho víry, Nguyen odpověděl: „Věřím a nevěřím.“

V Ázerbajdžánu je 80 % muslimů, zbývající pětina se hlásí ke křesťanské nebo židovské víře. Sara Nazarová říká: „Jsem muslimkou. Potýkám se s odlišnými názory na Islám, trápí mě to.“ Stejněho vyznání je také Sabina Abbasova: „Slychávám, že bych o tom neměla mluvit, ale jsem muslimka. Člověk nemá skrývat svoji víru.“

Mezi národnostmi i mezi vírou jsou rozdíly, dají se vnímat i pozitivně, jak dosvědčují slova Jana Berouska: „Od druhých se můžu naučit tomu, co neumím. Třeba muslimové se modlí několikrát denně, křesťané by si z nich mohli vzít příklad.“

Na "Hovorech s vůní" se hovořilo především o člověku, o rozdílech mezi námi. Tyto rozdíly překonává porozumění a víra. „Víra lidi sblízuje“, uvedl Jan Berousek.

Naše povídání uzavřeme křesťanským vyznáním Martina Njamby: „Víra znamená nový život, v tom mém hraje velkou roli. Modlitba je pro mě velkou úlevou.“

„Víra je jedinou cestou k člověku,“ dodává Martin.

A také k Bohu.

Pavel Pánek

Příjezd do Jeruzaléma – vitráž z Taizé

foto archiv

ČLOVĚK NA OSLU

*Jak je to krásné, až k nevěře,
že s pláčem přijel, v květech, na
oslovi,
jak nám Bible poví,
a nedbal Pátku velikého,
šel a žíznilo srdce jeho.*

*Bez palem chodí od té doby
s takovým srdcem plným žízně
na kalvárii zloby
a tím, co život dává, kráčí
na malém oslíku a v pláči
mnoho reků Dobra.*

*Jak je to krásné: když v den palem
legendy staré svitne jas,
půjde zas
nějaký člověk na oslici
za bližní s láskou zápasící.
Vždyť oslovství je tolik, tolik třeba!*

*Ježíš, jaro a Jeruzalém,
jak dávný, dávný je ten příběh,
amen, amen.*

Endre Ady, ze sbírky
„Na voze Eliášově“

POHNUTKY DOBROČINNOSTI V KŘESŤANSTVÍ

Ústřední rada Církve československé husitské uložila přednostovi naukového odboru, Prof. ThDr. Zdeňku Kučerovi, aby v návaznosti na výklad odboru sociální práce úřadu ústřední rady vytyčil pro církevní veřejnost aktuální bohoslovecké souřadnice současné církevní sociální činnosti.

Předkládám teologické vyložení východiska naší etické tradice v kontextu doby (oddíl 1) a vyznačení dvou základních otázek současnosti: hledání minimálního etického souhlasu (oddíl 2) a láska k bližnímu jako motiv sociálních aktivit (oddíl 3). Následující řádky tento úkol plní v rozsahu a v odborném aparátu, který umožňuje článek v našem týdeníku. Autor publikuje názory, které vyložil v odborné formě jinde a na jejichž vědeckém rozvinutí stále pracuje pod názvem Etika prostého života husitské teologie.

Koho odborně zajímají filozoficko-teologické předpoklady tématu, může nahlédnout do mé monografie *Trojčinná teologie – základ teologie ve zjevení, zejména do kapitol Dialektika přítomnost – budoucnost a Jednota dialektiky nitra a společnosti (strany 233 až 241, edice Pontes Pragenses, vydal*

L. Marek, Brno 2002). Konkrétní etické otázky pojednávám ve sbírce teologických esejí Hoře a milost (edice shora, Brno 2001) v oddílu šestém, kapitoly Společenské působení teologie, Utopie o obrodě společnosti a Království Boží, Ježíšův étos, Setkání jako zdroj etického jednání a trojčinná etika prostého života, Etický rozměr vzdělání, Dialog cestou demokracie, Půjde postmoderní teologie? na str. 95-121. Tam najde pozorný čtenář výklady a důvody ze zjevení i tradice a naukové dokumenty naší církve a náčrt současných úkolů.

Východiska naší sociálně etické tradice

Pokládám za prospěšné upozornit nastupující bohoslovce, ale i jiné angažované církevní pracovníky a čtenáře našeho listu na mimořádně

hluboký a inspirativní odkaz zakladatele sociální etiky a křesťanské sociologie, jak se dnešní obor "sociální teologie" kdysi nazýval, profesora PhDr. et ThDr. Františka M. Hníka. Moje upozornění souvisí se širším kontextem: bohatství víry, liturgických projevů a bohosloveckých myšlenek Karla Farského, Karla Statečného, Aloise Spisara, Františka Kováře i učitelů další generace zůstává mnohým zasto anebo pochopeno ve zjednodušujícím klišé. Zdeňkem Trtkem providenciálně označený problém méněcennosti v církvi a teologii vede také k přehlížení vážné teologie současnosti a k neustálému začínání na zelené louce. Kultivovaně pochopená tradice naší husitské teologie a její duchovnost (spiritualita) představují bohatý poklad víry, z něhož je radost těžit a inspirativní podněty pro cestu do budoucnosti v duchu Trtkova hesla: „S Farským vpřed!“

1.1 Svrchu uvedený titul je název spisu profesora PhDr. et ThDr. Františka M. Hníka, později olomouckého biskupa, Pokračování na str. 3

NAPIŠTE SVÉ PODNĚTY!

Ujal jsem se práce předsedy legislativně právního výboru sněmu, převzal jsem torzo spisového materiálu a rozhodl se vyzvat všechny členy církve k podnětům, kterými bychom se měli zabírat. Co to znamená? Máme některé otázky či návrhy, ke kterým jsme se jednoduše po léta nevyjadřovali, a tak vznikl dojem, že vlastně nikdo nemá pořádně vliv na vytváření nových forem liturgického života, nových forem projevů či stanovisek.

Žádám vás proto, abyste zaslali podněty, kterými by se měl legislativně právní výbor zabírat. Mohou to být podněty z celého spektra vašeho myšlení. Kupř.: Potřebujeme liturgické barvy? Potřebujeme některé nové liturgické pomůcky? Potřebujeme některá nová zásadní stanoviska pro pastorační činnost kněží? Potřebujeme metodiku některých postojů, které jsou složité a nevíme si s nimi rady? Potřebujeme oficiální stanovisko církve k homosexualitě, k rozvodům a jiné s přímým promítnutím do církevních řádů? Potřebujeme vymezení našich práv a povinností?

Takto bych mohl psát desítky podnětů, které mne napadnou. Já však očekávám, že tyto podněty přijdou právě od vás, abychom je mohli roztrždit, vyhodnotit a na problémech začít pracovat. Udělejte si tu práci, napište! Skepse není na místě, společná práce je nutná. Podněty pošlete na adresu ústřední rady s poznámkou, že jsou adresovány legislativně právnímu výboru.

Jan Hradil

Podnikatelská předvídavost

Jak říkám, chcete-li být v obchodu úspěšní, musíte být pracovití, přicházet stále s něčím novým, mít všeobecný přehled a umět předvídat, jak se bude situace ve společnosti vyvíjet, protože to se samozřejmě v obchodu odrazí.

Povím vám teď příběh jednoho svého kolegy, říkáme mu třeba Izák, který kvůli své špatné předvídavosti prodal pěkné peníze. Možná si ještě vzpomínáte na tu Jeruzalémskou aféru kolem jednoho z těch proroků, jakéhosi Ježíše Nazaretského. Je to už pár let, co chodil po kraji a kázal a nakonec ho v Jeruzalémě, právě o svátcích, ukřižovali. Proslýchal se, že uměl uzdravovat nemocné a dokonce prý i jednoho člověka vzkřísil z mrtvých. Proto se za ním táhlo poměrně dost lidí.

A tu můj přítel Izák vynuřil příležitost. Doslechl se, že má Ježíš na svátky přijít se svými učedníky do Jeruzaléma. Prý ho bude provázet spousta lidí, kteří mimo jiné věřili, že nás vysvobodí z římské nadvlády. Takový nesmysl! Jenže nám obchodníkům nepřísluší posuzovat, zda je to pravděpodobné či nikoliv, stačí, když tomu věří dost ostatních lidí, aby se na tom dalo vydělat. Milý Izák nelenil a vymyslel plán: nakoupí levně spoustu starých obnošených pláštů, najme pár desítek chudáků a nařídí jim, aby ty pláště kladli na cestu před Ježíše, až bude přicházet do města. Potom je určitě prodá mnohem draž, protože spousta lidí věří, že stačí mít plášť, kterého se dotkla jeho noha, a uzdraví se ze všech neduhů. A což kdyby náhodou skutečně porazil Římany?

První část plánu se vydařila. Izák měl brzy sklad plný plášťů s nefalšovanými stopami (pravda, nebyly to sice přímo stopy Ježíše ale nějakého osla, na kterém přijel, to byl však detail). Když se ovšem chystal rozjet obchod na plné obrátky, plány mu zhatilo Ježíšovo zatčení. Potom co ho dokonce ukřižovali, bylo Izákovi jasné, že teď už si od něj nikdo plášť nekoupí. Zklamaně je poručil všechny spálit.

Nevěřili byste však, jak zoufale si rval vlasy několik dní poté, když se začalo proslýchat, že Ježíš vstal z mrtvých! Kdyby býval pár dní počkal, mohl teď vydělat tisíce! Jenže, uznejte, takovou předvídavost snad nemůže mít ani ten nejlepší podnikatel, kdo to mohl čekat, že Ježíš Nazaretský bude vzkříšen! Sice prý něco takového říkal, ale kdo by takovým řečem věřil? To už by nebyl dobrý obchodník, ale Pán Bůh...

Jana Krajčířková

Z kazatelského plánu**6. NEDĚLE POSTNÍ – KVĚTNÁ****Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu**

Postřeh Františka Sušila, že Ježíšův příjezd na oslu do Jeruzaléma byl „slavný a zároveň skromný“, vystihuje, jaké bohatství kazatelských námětů a úvah dá se z tohoto evangelního příběhu vytěžit.

Ovzduší předsvátečního Jeruzaléma bylo prazvláštní. Jedině v ty dny mohl být prostý poutník vítán s královskými poctami a žalmy připomínající dávnou slávu Davidova království směly znít nerušeně, aniž by byli v tom římským okupanti hledali zárodek rebelie. Ježíš přijíždí jako jeden z mnoha poutníků, skryt mezi nimi, a přece budí pozornost lidí. Některé zklame svým okázalým znamením nebojovností, pro jiné se tu naopak splňují stará prorockví o mesiášském Králi (Za 9,9).

Jsme tím důtklivě upozorňováni na trvalý problém, týkající se každé doby, každého člověka i každého církevního společenství: rozeznáváš Ježíšovu jedinečnost mezi spoustou poutníků prošlých lidskými dějinami? Poznáváš v něm pravého Spasitele, jehož musíš přijmout za Pána svého života? Nebo snad biblický Ježíš neodpovídá tvým představám a ty chceš pořád ještě zbytečně čekat na jiného spasitele?

Vstup: Ez 3,4-9

Tužby:

1. Aby nikdo z nás nechyběl mezi těmi, kdo vítají s upřímným srdcem Ježíše jako Krále věčného království...
2. Aby naše církev byla a zůstávala živým tělem Kristovým a přinášela hojně ovoce víry, naděje a lásky...

Epištola: Žd 3,1-6 nebo Ž 118,14-27

Evangelium: Mk 11,1-11 (případně 11,1-19)

K obětování: Ez 12,21-23

Závěrečné čtení: Sk 13,26-33

Modlitba:

Svatý Bože, stavíš před náš vnitřní zrak zřetelný a nehynoucí obraz svého Syna v jeho ponižení i v jeho slávě. Pomáhej nám, aby se naše společenství s Pánem Ježíšem den ze dne víc upevňovalo. Svým svatým Duchem způsob, abychom po něm toužili a nechtěli být bez něho ani chvíli. Kéž se nedáme ničím odradit v cestě za Pánem a dojdeme tak šťastně až tam, kde ty nás chceš navždy mít.

Vhodné písně: 239, 240

Nad Písmem**NEZMEŠKAT PŘÍLEŽITOST**

Z evangelia byla pro naše zamyšlení vybrána mnohým z nás jistě dobře známá zpráva o Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma. S pomocí Boží se nad ní zamysleme, ve spojitosti životní situace, v které se každý z nás nachází.

Na první pohled nám může připadat, že Ježíšova cesta do Jeruzaléma nemá s naším životem žádnou spojitost. Vždyť ani nejsme přímými účastníky, ani svědky jeho zázraků, ale jen více či méně posluchači zpráv, které o něm vydali jeho učedníci. Chceme-li tedy spatřit onu úzkou souvislost, mezi tehdejší příběhem a naší skutečností, potřebujeme si připomenout, co tomu vyprávění předcházelo. Byly to tři roky úžasné, intenzivní Ježíšovy činnosti.

V evangeliích čteme, že působil v celé Galileji. Obcházel všechna města i vesnice. Učil v jejich synagogách. Kázal evangelium a uzdravoval každou nemoc i každou chorobu, jak je psáno. Na svých cestách se dostal až do severní části Fénicie, přístavních měst Sidonu a Týru. Působil rovněž na východní straně Galilejského jezera, a odtud se dostal až na sever do Cézareje Filipovy, ležící na úpatí hory Olivetské při silnici z Jericha do Jeruzaléma. Kdo spočte, kolik kroků obětoval náš Pán na svých cestách, k záchraně a pomoci hříšníkům! Pohlédneme-li na mapu, jen tak zběžným odhadem zjistíme, že se pohyboval v rozloze území 100 km šířky a 200 km délky. A to vše jen a jen pěšky! Toto poznání budí otázku: PROČ? Co to bylo za hnací sílu, která jej udržovala v činnosti po celé dny?

Když býváme neklidní, tak nevydržíme na jednom místě, jakoby nás cosi pudilo ke změnám. Ale to nebyl Ježíšův případ! On měl jiný podnět. Dokonce o něm sám i hovořil, když si půjčil z praktického života určitou funkci, aby na ní ukázal, jak a proč mu na lidech záleží. Řekl o sobě, že je dobrým pastýřem, který položí svůj život za ovce. Po celém území chodil proto, že si byl vědom této své povinnosti, nebolí Boží vůle, shromáždit a najít ztracené ovečky ze stáda - tj. přivést k Bohu nazpět ty z židů, kteří se Bohu již svým počínáním odcizili. On však řekl: Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince, i ty musím přivést. A proto se za nimi vydal do všech již zmíněných oblastí. Nás může potěšit, že do stavu oněch jiných ovcí, jsme zařazeni z Boží milosti i my, kteří svým původem nejsme židé, pokud si až do konce zachováme smělou jistotu a radostnou naději.

Nyní možná někdo z vás v duchu namítá: Máš popisovat vjezd Ježíšův do Jeruzaléma, ale místo toho zmiňuješ jeho předchozí činnost. Ano, ale to vše přece spolu úzce souvisí. Musíme vědět, že nejen On sám putoval za lidmi, ale že za Ježíšem přicházely zástupy. Anebo tam, kam přišel, se shromažďovaly. A on? Když viděl zástupy, tak mu jich bylo líto. Protože byly jako ovce bez pastýře. Lásky spojená se soucitem jej poháněla z místa na místo. Ta byla důvodem, proč si nehledal zajištění a pohodlí v tomto světě. Často neměl, kam by hlavu složil. Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn Boží tuto nezá-

kladnější životní potřebu postrádal, mnohdy i společně s nedostatkem potravy. Dlouhá a úmorné putování, následující služba slovem i uzdravování nemocných mocí Ducha svatého a noci z větší části probdělé na modlitbách předcházely jeho vjezdu do Jeruzaléma.

On však se stejnou láskou jednal dál. I prostá skutečnost, že poslal své učedníky, aby přivedli oslátko, byla výrazem jeho nepochopitelného zájmu o spásu člověka. Ježíš si nenechal přivést oslátko kvůli svým znaveným údu. A také ne proto, aby sedět na něm vynikal nad své okolí a mohl tak lépe sklízet hold. On to učinil proto, aby se naplnilo co je řečeno u proroka. „Rozjásěj se Síónská dcero, dcero Jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a spásu nesoucí, chudý, jede na oslu, na osličím mláděti.“

Zřejmě se snažil oživit v myslích velkého zástupu židů, kteří jej vítali, slovo Písma. Jakoby jim říkal: Já jsem ten dávno prorokovaný mesiáš, tvůj král, lide izraelský. Pohleďte na mne a uvědomte si, že já jsem ten král, o němž prorok mluvil, král, který národům vyhlásí pokoj. To já nabízím a dávám svůj pokoj těm, kdo jsou zmítáni neklidem, těm, kdo se cítí ukřivděni a osamoceni, Těm, kteří musí čelit nepřátelství a neporozumění, na-bízím pokoj všem bezradným a obtíženým i klesajícím nejen pod starostmi či úmornou prací, ale také pod svými nemocemi. Kdo se ke mně připojí, ti, kdo mne přijmou za krále svého života, těm dávám svůj pokoj, ne jako svět dává. Nepřináším jen chvilkovou úlevu ale naprostý klid v srdci, pokoj, jehož zdrojem je smíření s Bohem a odpuštění hříchů. Pokoj, který On dává, působí tak, že se nalomená třtina nedolomí, ale uzdraví, že len doutnajících neuhasne, ale rozhoří se novým živým plamenem víry. Všem, kdo v přijíždějícím Ježíši spatří očima víry Mesiáše, i kdyby již byla nalomena chuť do života, kdyby vězeli v naprosté beznaději, Ježíš ji obnoví a tam, kde již vyhasíná víra ve spravedlnost, On dává poznat spravedlnost novou, spravedlnost Boží, která se slitovává a odpouští vyznané viny a činí vše nové. Tak, že se směle plamen víry může rozhořet.

Ježíšův vjezd do Jeruzaléma signalizoval: Ať se vaše srdce nechvěje ani neděsí. Věřte v Boha, věřte i ve mne. Právě toto vše se snažil svým vjezdem naznačit. Ano, On je tím slíbeným králem. On je Král, jemuž se dostalo slibu: „Pro krev smlouvy s tebou propustím tvé vězňe na svobodu.“ Jakoby tu bylo řečeno: Proto, že sám a ochotně jdeš vsříci své smrti, proto, že poneseš hřích mnohých a dovolíš, aby za ně místo jejich krve byla prolita tvá nevinná krev, tak právě pro tuto krev budou propuštěni z moci hříchu – z vězení – všichni, kdo jsou tvoji. Toto vše bylo napovězeno jeho vjezdem. To mohl poznat každý z přítomných, jen kdyby měli oči k vidění a uši k slyšení. Chcete vědět, proč nepochopili? Důvod je prostý. Jejich srdce nebyla plna Božího slova ale vlastních představ. Řekněte sami, kdo z nás by si nepřál mít králem toho, kdo léčí

Mt 11,1-11

všechny nemoci? Kdo z nás by podobně jako tehdejší židé nevládal do něho své naděje na vylepšení všeobecné situace? I my ve svých sborech vítáme Pána Ježíše Krista. Možná klademe před něj na cestu vedoucí do našich srdcí mnohou ratolest modliteb. Ale pozor! Abychom jej nevítali v mylném domnění, že přijíždí jako sluha, který od nynějška bez odmluv bude plnit každé naše přání! Dejme si pozor, bratři a sestry, ať jsme uvěřili nedávno či před léty. On k nám sice přichází vždy znovu a znovu, ale ne jako kouzelný proutek, ne jako duch z Aladinovy lampy, který musí splnit každé přání. On není jen věrným služebníkem Božím, jako byl Mojžíš. On je věrný nad celým svým domem, nad svou církví! Nad lidmi, které bolestnou smrtí vykoupil z věčného zahynutí a hříchu. Protože byl veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě, mohl smířit hříchy lidu. Ježíš je Pán. Ježíš je Král. Již ne ten chudý, sebe pokojující, On je přece Pán pánů a Král všech králů! Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které zkoušky přicházejí.

Poutníci do Jeruzaléma k oslavě svátků u něho hledali naplnění vlastní vůle. Očekávali, že zázračně vysvobodí židovský národ z nadvlády Římanů. Co by jim to však prospělo? Co by nám prospělo, kdyby nám vyplnil všechna přání. Neboť co prospěje člověku i kdyby celý svět získal, ale své duši škodu učinil? Jaký prospěch bychom obdrželi, kdyby naše jména nemohla být zapsána v knize života? To ať každému z nás poslouží k zamyšlení, zda se něco takového neukrývá v našem srdci a není nám překážkou k naprostému vydání se jemu. Může to být cokoli. Starostí, které jsme mu nesvěřili. Strach, kterému jsme dovolili opanovat i naše srdce mší-to toho, aby v nich přebývala neotřesitelná důvěra v milost a moc Boží. Anebo může náš život určovat nějaký koníček, zájem, zábava, práce, a tím nám zabraňovat v tom, abychom mu otevřeli své srdce bez výhrad.

Pokud něco podobného nám brání přimout Ježíše celým srdcem, neklesejme na mysli, neboť dnes je den spásy! Dnes ještě máme příležitost přiznat svou vnitřní bídu svému Spasiteli, požádat o odpuštění i pomoc k napravení. Smíme tak učinit s přesvědčením, že Bůh srdcem zkroušeným a pokorným nepohrdá a že v tom všem, co život přináší, slavně zvítězíme, pokud si až do konce zachováme smělou jistotu a radostnou naději. Amen.

Marie Černegová

**Nebeský Otče,
prosím,
dej každému z nás pochopit,
že to ty přicházíš k nám
v Ježíši Kristu.
Učiň, abychom neměli
čela tvrdá a srdce zatvrzelá,
tak jako současníci proroka
Ezechiele či lid na poušti
za času Mojžíše.
Zjevuj v nás a skrze nás
svým svatým Duchem
Pána Ježíše Krista,
aby tak oslaveno bylo
tvé svaté jméno mezi námi
i všude tam, kde žijeme.
Amen**

TRI KRÍŽE

„Tam ho ukřižovali a s ním jiné dva, z každé strany jednoho a Ježíše uprostřed.“
(Jan 19,18)

Je pozoruhodné, že Pán Ježíš Kristus nebol popravený podľa židovskej obyčaje, t.j. ukameňovaním, ale podľa zvyklostí rímskych, teda ukřižovaním. Prelína sa tu právo rímske s domácou právnou tradíciou a napovedá nám, že účasť na Pánovej smrti majú obidve strany vtedajšej ľudskej spoločnosti, "variáci" (monoteisti) Židia i "neveriaci" (polyteisti) pohania. Táto skutočnosť vyvracia dlho a celkom vážne tradovaný omyl, podľa ktorého „nám Židia nášho Pána umučili a ukřižovali.“ Takto formulovaná veta bola spravidla cez celý stredovek a aj dlho do novoveku akýmisi ideologickým dôvodom na mnohé protižidovské programy. Nám však teraz nejde o to, aby sme týmto novým našim konštatovaním zasahovali do histórie a rehabilitovali oných farizejov, vysokú židovskú radu, či úradujúcich veľknazov, akoby snád oni na smrti Pána Ježíša Krista formálne nemali podiel, nemali vinu. Tie vonkajšie okolnosti boli také, ako ich poznáme a poznávame a my ich už spätne zmeniť nemôžeme a nechceme. Boli a sú pokusy rekonštruovať, obnoviť proces - súdne preličenie s Pánom a v tom preličení dokázat' Pánovu nevinu a vyniesť oslobodzujúci rozsudok. Lenže takéto pokusy sú až veľmi ľudské a vedú do slepej uličky. Pretože, keby sa aj tak stalo, že akýsi "celosvetový súd" by dnes vyniesol oslobodzujúci rozsudok nad Pánom Ježíšom, na onej historickej a teologickej skutočnosti sa nič nezmení. My však vieme, čo vedia aj dnešní právnici - odborníci na rímske a medzinárodné právo, že Pán Ježíš bol aj zo zákonného hľadiska odsúdený nevinne, a že to, povedané dnešnou terminológiou, bola justičná vražda. Ale my vieme aj o mnoho viacej, aj to, čo tento svet nevie, či vedieť nechce. A to je vedomie, ktoré je prvým a základným predpokladom nášho spasenia, možnosti návratu do večného života. My, nie-

lenže vychádzame z proroctiev Starého zákona, ktoré Pánovu zástupnú smrť predpovedali. Najznámejším miestom je snád 53. kapitola Izaiášova, kde sa píše: „Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ (Iz 53,4-5) Ale opierame sa aj o výrok samotného Pána, ktorý svoju smrť nedvojzmyselne označuje ako zástupnú, keď hovorí: „Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce.“ (J 10,11) Alebo u evanjelistu Lukáša čítáme: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává... Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá.“ (Lk 22,19-20) Tieto slová potvrdzujú aj apoštolovia, napr. Peter: „On na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi v pravdě.“ (1Pt 2,24) Preto vychádzajú z týchto slov, ktorým sme my i naši otcovia dávno i nedávno uverili, mohli sme a smeli sme aj dodnes vyznávať: „Pane, ty jsi hoden chvály, chci ti zpívat ze všech sil. Tebe za mne rány páli, za to, co já zavínil. Z duše mizí stará tíž, když se ke mně přiblížíš; lidskou křižovanou zlostí po mně toužím v mé nízkosti. Uzdrav mě, ó Dárce zdraví, když jsem slabá a v trápení. Bolest zaplaš, pokoj pravý dej co jisté znamení, že nemusím s novým dnem zůstat starým Adamem. Tvá krev, která pro mne tekla, z každého mne vyrve pekla. Vtiskni mi své lásky dílo do srdce i do mysli, aby stále vzácné bylo, na co nevděk nemyslí. Tys největší, co jen znám, bez tebe je všechno klam. U tvých nohou vidím znova, kde je láska opravdová. Vírou držet se tě, Pane, to je nejlepší, co znám. Milost tvá at' se mi stane, k tobě ruce pozvedám, k tobě, který z kříže teď dávaš i mně odpověď:

Znám tvé žaly. V pokoji jdi. Tvoje hříchy odpouštím ti.“ (Zp. 326)
Tri kríže stáli za svätým mestom. Ten v prostriedku bol a zostal stredobodom nielen onoho truchlivého dna, ale celého sveta. Od stanoviska ľudstva k nemu, ono stojí alebo padá, žije alebo zomiera, Všetky naše pozemské problémy spojené so zachovaním života, s jeho vývojom, či blahom človeka, strácajú hodnotu, ak nie sú postavené pod zorný uhol večnosti, ak nie sú merané gologotským krížom, jeho večnou platnosťou.
Od tej chvíle, keď rímski žoldniersi vztýčili na vršku za Jeruzaleмом tri kríže, stal sa prostredný z nich svätynou sveta a preto sa tá tradičná staro-

zákonná chrámová opona roztrhla napoly. Zástupná smrť Pána Ježíša Krista je teraz ono "unum necessarium" - jedno, jediné potrebné. Lebo tento kríž, ten najpotupnejší z troch, je viditeľným Slovom, ktorým Hospodin ako pod pečaťou prijíma človeka späť, odkiaľ vypadol - do svojho kráľovstva.
Je rozdiel medzi tými tromi krížmi. Dva po stranách sú znamením človeka, ktorý až sem prichádza a vrchol jeho života je smrť. Dva preto, že z oboch strán je svet; prvý z nich svet, ktorý ide svojou zemskou vlastnou cestou a ani sa nezastaví, ide tou cestou až na trpký bezvýhodiskový koniec. Druhému sa ten prostredný kríž stáva medzníkom v jeho na dve

absolútne nerovnomerne rozdelené časti života.
Tri kríže stáli niekedy nad Jeruzaleмом, tri kríže vstupujú i dnes naliehavo do nášho vedomia. Vidíme ich pred našim zrakom ako memento, ako vztýčené prsty výstrahy i pozvania Božej večnosti, Tie dva po stranách označujú nás. Sú symptómom ľudstva - človeka. Ten prostredný je preto tak vyvýšený, aby sme videli, že je väčší nad všetko, že je stredobodom svetového diania, že cez neho vedie naša cesta- cesta nášho sveta do sveta Božieho - z temnoty hriechu do Jeho predivného svetla odpustenia vín.

Mgr. Ján Lauko
vikár CČSH Košice

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 14

V řečeném bytě bydlel Karel až do doby, kdy se přestěhoval do Plzně, tedy od roku 1910 do roku 1914. Volný čas, zejména všechny prázdniny, trávil jako kaplan, adjunkt, suplent, profesor a též později, až do své smrtelné nemoci, doma, ve Škodějově, staraje se o hospodářství radou a pomáhaje skutkem, tj. peněží a prací. Ani jedno ani druhé nepřišlo mu vždycky zalehko; jak patrně z uvedených výkazů příjmů, peněz bývalo poskovnu - a práci tělesné vadil zmíněný neduh. Přesto byla tělesná práce vždycky jeho radostí a nikdy se za ni nestyděl. Zastihнул-li ho jeden pocestný s motykou - jak uvádí bratranec Srovátka ve Sborníku na str. 58, zastihnul jej jiný s pilou, sekyrkou apod. Rozumí se, že na dráze jezdil vždy třídou třetí - na úřední legitimaci se slevou. Druhou třídu si popírával až v posledních letech, jako patriarchy, při jízdě na delší vzdálenosti, nebo jel-li ve společnosti, která jela touto třídou. Od dráhy ze Semil se pak často pachtil s těžkým batohem k nám nahoru do Škodějova - hlavně za války.

Tahle opravdu lidová prostota byla našemu strýčkovi cizí. Konal jako kanovník sice tu a tam také určitou tělesnou práci, ale jen nepozorován -

a na dráze nejel jinak než druhou třídou (čehož si mohl snadno dopřát, poněvadž jezdil málo a ne daleko). Jsou to maličkosti, ale právě uvedené rozdíl mezi oběma je charakteristický: katolické přesvědčení o povýšenosti kněžství, jemuž strýček při vši své dobrotě a prostotě ve smyslu katolického učení důsledně byl věren, to přesvědčení Karel, který v semináři v jistém smyslu také k němu byl vychovávan, s lety, pokud jde o vnější povýšenost, část po části odhazoval - a říkával v posledních letech svého života o Církvě československé, mysle i jinak na celou tu římskou výchovu: „Nebude lépe, dokud my staří (tj. římskí kněží) nevymřem...“

První blýskání

Již do doby adjunktury spadá v životě Karlovo první blýskání - na nečas. První konflikt s "nadřízenou vrchností církevní", a to z nejšlechtnější pohnutky, naprosto vzdálené vlastního prospěchu, naopak, jemu protichůdné. Šlo o založení katolického, tuším přímo arcibiskupského, gymnázia v Bubenči. Karel, jakožto jedna z bystřejších kněžských hlav, byl vyhlédnut za profesora tohoto ústavu, snad mu měla být svěřena i vedoucí funkce v něm. Proto byl vyzván, a to přímo

z nejvyššího církevního místa v Praze, aby při svém studiu k přísným zkouškám doktorským absolvoval zároveň některé předměty na filosofické fakultě, aby tak měl kvalifikaci i pro jiné vyučovací předměty na gymnáziu, nejen pro náboženství. Volil matematiku a fyziku a poslouchal i přednášky z obou těchto disciplín na filosofické fakultě (přednášel prof. Bohumil Kučera - rodák ze Semil - bohužel po válce předčasně zesnulý). Dvojí studium bylo samozřejmě velmi namáhavé, hlavně pro toho, kdo neměl pevné zdraví; proto jsem Karla už z ohledu na jeho zdraví od počátku srážel, aby na sebe bral řečený nový úkol. Než mamě.

Až se stalo něco, co se nás obou velmi citelně dotklo a rázem změnilo situaci, třebaže šlo napohled o pouhou formalitu. Náš strýček, jakožto předposlední kanovník na Vyšehradě, byl na radě, aby byl jmenován papežským komořím, monsignorem. Všichni jeho předchůdci byli již vyjmenováni. Zaslouhoval-li si kdo tento titul, byl to jistě strýček, jakožto dlouholetý vychovatel kněžského dorostu, člověk od svého mládí naprosto bezúhonný a kněz pokorný, vůči svým představeným přímo devótní. **JUDr. Josef Farský**
(pokračování přístě)

Z VIKARIÁTNÍHO SHROMÁŽDĚNÍ NA VINOHRADĚCH

Volební vikariátní shromáždění na Vinohradech se uskutečnilo dne 18. 3. s účastí br. biskupa Karla Bicana. Sešlo se nás celkem 36 duchovních, delegátů a hostů z náboženských obcí vikariátu Praha - východ, který se těší již téměř roční pastýřské službě bratra vikáře Daniela Majera, faráře v NO Vinohrady. Do rozhodování o dobrých kandidátech pro službu patriarchy CČSH a pražského biskupa nás br. Daniel uvedl kající postní pobožností a posloužil promluvou: Vyčištění Božho chrámu od nespravedlivého obchodování. Pobožnost i promluva navodily důstojnou a pokojnou atmosféru shromáždění. Náš vikariát svým hlasováním doporučuje pro službu patriarchy církve br. Tomáše Buttu 14-ti hlasy (E. Mikulecká získala 7 hlasů, J. Šilerová 3, D. Majer 3, J. Hradil 3, Š. Klásek 2, H. Tonzarová 1, S. Košíčková 1) ze 34 a pro službu pražského biskupa br. Daniela Majera 17-ti hlasy (K. Bican získal 15 hlasů, E. Mikulecká 1) ze 33 oprávněných hlasů. Rada starších NO Vinohrady svého faráře Daniela Majera v případné volitelnosti pro službu pražského biskupa podporuje, ačkoli on sám jakékoli volební ambice zcela postrádá - je mezi námi rád a spokojený! A konečně i my bychom se s ním jen velmi neradi loučili. Stávající předvolební čas je jistě i časem sebezpytování, poctivého ohlednutí nazpět, pravdivého vyrovnání se s minulostí a objevení nových sil pro budoucí dílo. Přejeme všem navrženým sestřím a bratřím pokoj a Boží moudrost v jejich rozhodování.
Za radu starších NO Vinohrady
Gabriela Čumplová

V pražské diecézi prozatím proběhlo pět vikariátních shromáždění, která doporučila pro službu biskupa: K. Bicana (134 hlasů), D. Majera (17 hlasů), M. Tlustou, M. Procházkovou a T. Buttu (po 1 hlasu). K celkovému výsledku vyhledávacího řízení budou přičteny hlasy volitelů ze zbývajících tří vikariátních shromáždění. Vyhledávací řízení bude ukončeno 30. 4. 2006. (dt)

Pohnutky dobročinnosti v křesťanství

Pokračování ze str. 1
kého biskupa, v němž v r. 1935 položil dodnes inspirativní základy sociální etiky Církve československé husitské. František M. Hník - mohu jej nazvat svým někdejším učitelem a vzácným podporovatelem - byl "apologetickým" teologem: ve svých spisech citlivě reagoval na znamení doby. Ta byla v třicátých letech 20.století těhotná válkou 1939-45, jež „měla mnoho otců“ (Gerd Schulze-Rhonhof). Hníkovy angažované reflexe nalezly ohlas doma i v zahraničí. Patně k jeho myšlenkám o povaze doby se vztahovaly poznámky Paula Tillicha o Ox-fordské církevní konferenci 1937, uzavřené větou „klid před bouří“, jež v dokumentárním životopise uveřejnila Renate Albrecht (Stuttgart, 1980).

1.2 F. M. Hník v citovaném spisu rozvíjel tezi, že rozdílná povaha církevní sociální nauky „jest úzce spjata s podstatou teorie boshosloveckých směrů“ a „představuje odpověď církve k pod-

nětům, které vycházely ze sociálně hospodářské situace organizace stávajícího společenského řádu“ (str. 297 n.). Pro teologii své církve F. M. Hník vytyčil princip, že Církev československá „navazuje na demokratické společenské zřízení, které je dáno státní formou Československé republiky. Jde o vědomé rozlišení“ (str. 301) Hníkovo teologické ocenění hodnot demokracie korespondovalo s myšlenkami jeho německého současníka Dietricha Bonhoeffera, který především ve svém díle *Communio Sanctorum* (vydáno 1927) vzal v úvahu význam sociologické povahy společnosti a politické struktury demokracie pro život církve. Toto v té době nové rozpoznaní Bonhoeffer zakomponoval do stavebnosti své "světské" teologie. V souvislosti s naznačeným Hníkovým principem pro CČS platí, že její teologie „má učinit náboženství funkcí každodenních lidských závazků k Bohu i k lidem, a proto si vzala za úkol pro-

zářit soudobou rozumovou i mravní kulturu spektrem Kristova ducha“ (str. 307). Poučený čtenář postřehne, že Hníkova formulace o prolnutí náboženství a obyčejného života je východiskem pojetí víry jiného Hníkova současníka, filosofa Martina Bubera (spis *Zwiesprache*, vydaný v r. 1930).

1.3 Hníkovy principy sociální etiky byly na úrovni soudobé evropské anglofonní i německo-jazyčné teologie a neměly jen doktrinární - naukový či dokonce školský, vyučující charakter. Hník jim vědomě dával charakter motivační inspirace pro směr sociální práce své církve a pro politickou orientaci jejích příslušníků. Ostatně - sám se jednoznačně ve smyslu svých myšlenek angažoval svým odletem do Anglie na podzim 1939 a svou tamější činností, jejíž význam objevuje především mladá generace badatelů o dějinách čs. exilové vlády v Londýně.

Zdeněk Kučera
Dokončení v příštím čísle

Z DIECÉZÍ

PŘIJETÍ U ŽUPANA

Dne 20. března tohoto roku byl přijat biskup ThDr. Jan Hradil, Th.D. županem žilinského samosprávného kraje Ing. Jurajem Blánem. Kromě zdvořilostních frází řešil bratr biskup problém Liptovské Osady, diskriminaci pozdního vydání Liptovské Osady a důsledky z toho pramenící. Pan župan přislíbil, že bude nápomocen, leč nejsou na tyto věci fondy, a doporučil, abychom se obrátili na belgické fondy, případně na evropské fondy. Mile překvapil také tím, že doporučil odborníka, který žádosti na tyto fondy umí vyřídit a zpracovat. Bratra biskupa doprovázel ThMgr. Rastislav Mišura, duchovní pro vězeňskou oblast. **DR Bratislava**

Velikonoční odpoledne

Srdečně zveme všechny děti i rodiče na velikonoční odpoledne pro děti, které se koná na Břlou sobotu 15. 4.

od 14 h v našem sboru (Praha 4, U Michelského mlýna 27). Čeká nás vyprávění o velikonočních událostech, zdobení vajíček různými technikami, zpívání, hry a malé občerstvení.

(fú a rs Praha 4-Michle)

Swingové bohoslužby

se budou konat druhou nedělí v měsíci dubnu, t. j. 9. dubna od 17h v kostele Jana Křtitele Na Kampě. Všichni jste srdečně zváni.

Koncert Křesťanských songů a povídaní o Floridě si můžete objednat na tel. č. 607250070, 267710897 nebo e-mail: jan.v.kysela@seznam.cz. Koncert bude proveden zdarma, pouze za úhradu nákladů na dopravu.

(jk)

NO Praha-Vinohrady

přijme pracovníka(ci) pro administrativní práce a správu budovy na zkrácený pracovní úvazek. Informace na tel. č. 267 311 776, 222 519 677 nebo mobil 605 360 845. **(rs)**

Na Requiem do Kyjova

Vzhledem k tomu, že toto vydání ČZ by mělo být k pátku 7. 4. již na vašich farech, máme pro vás ještě aktuální pozvánku do Kyjova:

V rámci postní přípravy zazní v pátek před Květnou nedělí – tedy 7. 4. v 19,30 v Husově sboru na Seifertově náměstí Requiem. Autorem je Tomáš Luis de Victoria. Středověká španělská polyfonní hudba zazní v podání komorního sboru Scholastici musici z Brna. **(ip)**

Bolestná zpráva

Dne 28. března zemřel bratr farář Miroslav Smutný ve věku 84 let.

Bratr Miroslav Smutný sloužil v náboženských obcích Mladá Boleslav, Hradec Králové, Nový Hradec Králové, Náchod, Studnice a Česká Skalice.

S bratrem farářem se naše církve rozloučila ve Sboru Páně v České Skalici dne 3. dubna ve 14 hodin. **(ir)**

KALENDARIUM – DUBEN

10. 4. 1741 – Rakouská armáda (vedená hrabětem Neippergem) byla poražena Pruskem v bitvě u Molvic (Malujowic) na Odře a ustoupila k obraně Kladska, Horního Slezska a Moravy. Bitva však neměla rozhodující význam, až do září 1741 probíhala spletitá diplomatická jednání, na nichž měly podíl skoro všechny evropské státy, zejména Francie (maršál Belle-Isle), která se stala protektorskou plánu na rozdělení habsburské monarchie. Podřídky na tomto připravovaném dělení se mělo vedle Bavorska a Pruska stát i Španělsko, Francie a Sasko.

10. 4. 1766 – Na Těšínsku začaly selské bouře. Poddaní (ze 137 vesnic) odmítali konat své robotní povinnosti a mnozí opustili vesnice. Postupně se nepokoje rozšířily i na frýdecké a fryštátské panství a na Opavsko. Sedláci se domáhali snížení svých povinností a žádali státní úřady i císařovnu o ochranu před útlakem vrchností a jejich úředníků. Do Vídně docházely prosby a supliky, některé rodiny z obavy před trestem uprchly do Pruského Slezska. Nepokoje se protáhly až do konce roku 1767. K částečnému uklidnění přispěla ustavená dvorská urbaniální komise, která vypracovala nové urbáře. Na rozdíl od Čech a Moravy nebyly totiž na mnohých slezských panstvích žádné starší písemné záznamy o poddanských povinnostech.

10. 4. 1871 – Narodil se v Mladé Boleslavi **Alfréd Meissner** (+ 29. 9. 1950 v Praze) – právník a sociálnědemokratický politik, který se výrazně podílel na vypracování a prosazení první ústavy republiky, volebního zákona a trestního zákoníku. Roku 1920 a v letech 1929–34 byl ministrem spravedlnosti a v letech 1934–35 ministrem sociální péče.

12. 4. 1316 – Z iniciativy "zprostředkovatelské arcibiskupské mise" došlo k uzavření míru mezi králem Janem a skupinou panstva. Jindřich z Lipé byl propuštěn z vězení a obdržel úřad nejvyššího maršálka. Do rukou krále se dostala řada hradů v Čechách i na Moravě, které dosud držela odbojná šlechta. Panský odboj byl pacifikován.

12. 4. 1611 – V Praze byl zahájen generální sněm Českého království, Markrabství moravského, knížectví slezských i obou Lužic. Byla ujednána abdikace Rudolfa II. v Matyášův prospěch (18. března již dorazil přes Jihlavu do Prahy).

13. 4. 1271 – Přemysl Otakar II. podnikl vpád do Uher, opanoval Slovensko (mj. Pezinok, Červený Kámen, Trnavu, 2. května také Prešpurk – Bratislavu). K bitvě došlo u řeky Ráby (21. května). Krátce poté (24. května) došlo k rozpuštění Přemyslova vojska (zásobovací problémy), tažení nepřineslo očekávaný výsledek.

13. 4. 1851 – Císařským patentem ustavena říšská rada jako poradní orgán panovníka. Rada neměla mít iniciativní právo v legislativních záležitostech, její členy i předsedu jmenoval císař (stal se jím K. von Kübeck). Jednání rady byla zásadně neveřejná.

14. 4. 1746 – Narodil se v Praze **Ludvík Kohl** (+ 18. 6. 1821 v Praze) – malíř, kreslíř, řezbář a mědirytec, který patřil ke generaci J. J. Q. Jahna, "postíženého josefínskými reformami". Nebylo církevních lukrativních zakázek, a proto se v této době malíři orientovali na jiné žánry. Jeho hlavní tvůrčí období spadá do přelomu 18. a 19. století, dvou zcela odlišných věků. Tak byla jeho díla ovlivněna ještě barokní malbou, rokokem a ve Vídni se jako akademik seznámil s klasicismem. Patřil k umělcům hlásícím se k osvícenství.

15. 4. 1901 – Zemřel v Paříži **Václav Brožík** (* 5. 3. 1851 v Železném Hamru u Třemošné) – přední představitel české historické malby poslední čtvrtiny devatenáctého století. **(red)**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

JEŽÍŠŮV VJEZD DO JERUZALÉMA

Víme, že Pán Ježíš přijíždí před svátky do Jeruzaléma na oslátku. Je však pravda všechno, co je zde dále napsáno? Vyberte správné odpovědi a získáte písmenka do tajenky. Kdo si není jistý, necht' se podívat do Mk 11,1-11.

Ježíše napadlo použít oslátku, když jej po cestě spatřil v Betanii.	ANO (F)	NE (H)
Toto oslátko bylo běžně užíváno jako dopravní prostředek.	ANO (K)	NE (O)
Před tím, než se na něj posadil, učedníci přes něj přehodili své pláště.	ANO (S)	NE (R)
Také před něj na cestu mnozí kladli pláště.	ANO (A)	NE (D)
Lidé jej nadšeně vítali.	ANO (N)	NE (O)
Do Jeruzaléma přijel časně ráno.	ANO (S)	NE (N)
Po svém příjezdu šel do chrámu.	ANO (A)	NE (L)

(Řešení z minulého čísla: Syn člověka)

Jana Krajčírřiková

POZVÁNKA KE STUDIU NA HUSOVĚ INSTITUTU

Se záměrem zřídít Husův institut teologických studií (HITS) jsme vás, laiky i duchovní, seznámili již 27. listopadu 2002. Do všech náboženských obcí v naší církvi přišel tehdy dopis s informací o zahájení výuky ve studijním oboru teologie - pastore. Původně jsme předpokládali, že HITS se stane jen malým "doškolením" církevním střediskem pražské diecéze ČČSH.

Zájem, který nabídka tehdy vyvolala, však předčil naše očekávání. V současné době studuje ve třech ročnících více než 50 studentů všech věkových skupin (19 – 65 let) z diecézí z celé ČR. Mezi studenty a učiteli HITS se navíc vytvořily vazby, které přispívají k rozvoji jednotlivých náboženských obcí a pomáhají v osobním a náboženském životě jak učitelů, tak i studentů.

V současné době se na mnoha místech církve, z našeho pohledu pak zejména u PD daří zakládat či rozvíjet mateřská centra, dětské domovy, domy na půli cesty, provozují se různá diakonická střediska, střediska sociální pomoci atp. Tyto činnosti pomáhají potřebným a prezentují církev v dobrém světle, což je především v současné době velmi důležité. Společně s rozvojem charitativní činnosti a sociální práce církve však musí být rozvíjena i činnost misijní. Z více než třileté existence HITS se zdá, že právě studium Písma, historie a současnosti církvi, filozofie, religionistiky, sekt a nových náboženských společností, a hlavně studium vlastní náboženské tradice přispívá k nové naději a vytváří nové společnosti, které "přinášejí světlo" a motivuje je k další činnosti lidí v církvi i mimo ni. Současní studenti častokrát přivádějí nové zájemce, kteří pak působí na všech rovinách služby církve. Tyto výsledky nám dávají naději, že naše církve opět přispěje k ozdravení společnosti.

Sestry a bratři, sociologové i někteří teologové často hovoří o tom, že žijeme v čase nelásky, strachu, nenávisti, závidění, zloby. Zdá se, že nastává čas, abychom opětovně zahájili ozdravnou službu pro naše blízké tak, jak o tom

Chcete získat titul Bc.?
Chcete přispět k rozvoji naší církve a kvalifikovaně ukázat lidem cestu ke Kristu?
Chcete být schopni kvalifikovaně pomáhat druhým? Chcete pomoci vlastní náboženské obci s rozvojem nových programů a umět získat finanční prostředky na opravu našeho církevního majetku?
Přihlaste se k tříletému dálkovému studiu na **Vysoké škole zdravotnictví a sociální práce**, jejíž bakalářský studijní program **Sociální práce**, obor **Charitativní a misijní práce** je realizován v Praze!
Bližší informace o škole a přijímacím řízení pro akademický rok 2006 / 2007 na **777 759 659** nebo **www.voshits.zde.cz**

hovořili ve svých dílech např. prof. Kovář, prof. Spisár a prof. Hník. K této službě však potřebujeme dobrou výzbroj i výstroj vhodnou pro tuto dobu. Tyto dispozice můžeme s pomocí Ducha Božského získat právě při studiu. Obracíme se proto na vás, drahé sestry a drazí bratři, ať je vám dvacet nebo sedmdesát a chcete například pomoci vašemu bratru faráři či sestře farářce při práci na misijním poli náboženské obce, začněte studovat a seznámte se v rámci studia se svými spolubratry a spolusestrami. Získejte nové podněty pro práci ve vaší náboženské obci a přiveďte k Bohu nové bližní.

Sestry a bratři, nemějte strach a obavu ze studia teologie a máte-li alespoň malou touhu po systematickém studiu Písma a historického vývoje "rozhovoru" našich předků s Bohem, přihlaste se ke studiu. Vždyť teologie sleduje především tuto komunikaci, ze které se můžeme v současné době jen poučit.

Na institutu studují např. bývalí i současní lékaři, právníci, inženýři, ale také bratři a sestry, kteří se chtějí bez ohledu na své dosavadní povolání a zkušenosti hlouběji vzdělávat ve věcech náboženských a pomáhat své církvi. Proto máte možnost se přihlásit do tří typů vzdělávání:

1. Na **Teologické minimum** na Husově institutu teologických studií, abyste získali oprávnění k působení ve službě pastoračního asistenta nebo kazatele,
2. na **Vyšší odbornou školu Husův institut teologických studií**, abyste získali možnost působit ve službě jáhna,
3. na **Vysokou školu charitativní a misijní práce**, abyste příp. mohli působit v charitativní a misijní oblasti naší církve. **Bližší podrobnosti na www.hits.zde.cz nebo na telefonu 777 759 659 či 233 371 541.**

ThDr. David Tonzar, Th. D. **Mgr. Karel Bican**
ředitel HITS biskup pražský

Chcete získat titul DiS.?

Chcete přispět k rozvoji naší církve a kvalifikovaně ukázat lidem cestu ke Kristu?
Chcete být schopni kvalifikovaně pomáhat druhým i vlastní náboženské obci?
Přihlaste se k tříletému dálkovému studiu na **Vyšší odborné škole Husův institut teologických studií**, na akreditovaný studijní program **Teologie a pastore.**
Bližší informace o škole a přijímacím řízení pro akademický rok 2006 / 2007 na tel.: **777 759 659** nebo na **www.voshits.zde.cz**

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6
Vedoucí redaktor: Ing. Pavel Pánek, redakce: Dr. Helena Bastlová, Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123, mail: cesky.zapas@csh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz